

[Ole Vagn Christensen]

skal stilles ekstra uddannelsespladser til rådighed. Men vi er fuldstændig klar over, at målsætningen har været at spare. Oven i alt det lagde man så, at den kommunale forpligtelse til at gøre en indsats imod arbejdsløsheden, skulle bortfalde, og vi ved jo ikke rigtig, hvad der er meningen med den efter 1987.

Nu hedder det så, at regeringen vil prioritere uddannelsesindsatsen og beskære beskæftigelsesforanstaltningerne. De uddannelsesstilbud, som nu udloves til de unge, er altså de samme, som man har snakket meget om ved det foregående lovforslag, og som man har lovet de langtidsledige. Vi ved ikke rigtig, hvordan man skal få denne kabale til at gå op, og derfor vil vi have mulighed for at undersøge denne sag, for vi ved ikke, hvor vi står i dag.

Vi ved, at det forslag, vi står med, betyder, at man slakter jobskabelsesloven – de radikale bryster sig ligefrem af, at de nu har fået indføjjet, at man bevarer den kommunale forpligtelse i 1986 – men så ved vi heller ikke mere.

Men vi ved også, at de unge splittes op i forskellige grupper på de gamle, traditionelle beskæftigelsesprojekter. Det er dem, der nu kommer tilbage, i stedet for at vi får den mulighed for at skabe nye og mere interessante projekter, der lå i jobskabelsen. Det er altså et ideologisk felttog mod jobskabelsen, man hermed kan sige har nået sin afslutning, men udfaldet var selvfølgelig givet på forhånd. Det kan ikke bortforklares, når man ser på de sidste 2 års indgreb over for dette.

Man har også brugt et andet argument, nemlig argumentet om konkurreceforvridning. Men det holder jo heller ikke. Efter de undersøgelser, vi har foretaget, har der i 8 pct. af de 2.500 projekter været tale om konkurreceforvridning eller helt nøjagtig 195 forslag eller projekter ud af 2.500. Det er jo et meget, meget tyndt grundlag for at gå i gang med en sådan operation, men det er altså det halmstrå, man har forsøgt at klynge sig til for at kunne begrunde, hvorfor man ønskede at foretage disse besparelser.

Det har heller ikke manglet på tal og statistikker. Regeringen hyller sig ind i et væld af taloplysninger, der dog ikke kan skjule de nedskæringer, der har reduceret indsatsen mod arbejdsløsheden. Sammenholdt med de mange finanslovsbesparelser på tekniske skoler, specialarbejderskoler m.v. tegner der sig

et dystert billede af regeringens aktivitet på området. I det videre udvalgsarbejde vil vi fortsætte udredningsarbejdet for at holde regeringen fast på de manglende pladser i forhold til de smukke ord og målsætninger.

Socialdemokratiet kan derfor ikke medvirke til dette besparelsesfelttog, og vi har i vores fyldige betænkning bidraget peget på nogle hovedårsager til dette. Jeg har her peget på nogle af de overordnede udviklingslinjer, som vi kan udlede af de mange tilkendegivelser fra regeringen om indsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden. Derfor stemmer vi imod lovforslaget ved tredjebehandlingen.

Jeg skal herefter kort redegøre for vores holdning til de stillede ændringsforslag. Vi kan støtte ændringsforslag nr. 1, 2, 3 og 5 fra SF. Vi er imod lovforslagets ensidige satsning på licitationsmodellen, og vi ønsker forpligtelsen for kommunerne fortsat uden tidsmæssige begrænsninger. Vi er som altid tilhængere af, at aldersgrænsen på 18 år fjernes.

Til gengæld kan vi ikke stemme for ændringsforslag nr. 4 fra SF. Vi finder, at disse spørgsmål skal dækkes gennem indgåelse af overenskomster, som vi også tidligere har tilkendegivet. Vi vil undlade at stemme, da vi er enige i princippet i dette ændringsforslag.

Vi kan ikke stemme for regeringens ændringsforslag. De ændrer ikke ved hovedindholdet af dette lovforslag, som er et nyt besparelsesforslag i den lange række af forslag, der skruer tiden tilbage på beskæftigelsesområdet og reducerer indsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden. Vi vil derfor undlade at stemme til disse ændringsforslag, der ikke retter op på skævhederne i lovforslaget.

Med dette lovforslag skrives et nyt kapitel i historien om de mange smukke ord og hensigter, som i praksis modvirkes af de konkrete nedskæringer og besparelser. Tilbage står billedet af en regering, der sætter hensynet til finanspolitikken over hensynet til en aktiv indsats imod arbejdsløsheden og specielt ungdomsarbejdsløsheden. Det er ikke noget behageligt billede, men det er værd at notere sig i dette ungdomsår. Vi skal gøre vort til, at flere bliver opmærksom på de reelle hensigter hos regeringen, og de reelle hensigter, hvad er det så? Ja, det er at lade de stærke klare sig selv og så lade en vis mand tage de svageste.